

Minerva 1792 ss. 347-354 – om livet på plantagerne.

(forf. ukendt men et svar til Kirstein og et indlæg i debatten om afskaffelsen af slavehandelen)

De, som kjøbes, bringes til Plantageeierne, for at bruges ved deres Avl. Denne bestaaer paa de vestindiske Øer af Sukker-, Kaffe-, Bomulds-, Cacao-, Indigo-, Cochenille-, Ruku- og IngefærAvl. Sukkeravlen er den fornemste, ikke blot fordi det er den, som allermeest drives, men og fordi det er den, som fordrer meest Arbeid, saavel til Sukkerrørets Frembringelse, som til Gukkerkaagningen og Rumbrændingen. Negrenes Arbeid bestaaer i at grave, plante, luge, skiære Rørene op, bringe dem til Møllen, hvor Saften skal udperses og besørgeres forvandlet til raat Sukker og til Rum.

Naar de komme til Plantagen, sættes de paa en Maade i Lære hos gamle øvede Slaver. Clarkson siger, at der tidt dør en Trediedeel af dem i det første Aar. De vækkes til deres Arbeid, førend Solen staaer op, ved Smeldene af Mesterknægtens Pidsk; de arbeide til Middag; faae to Timers Hvile; arbeide til Aften igien, for da, naar de behandles med Skaansel, hvad de som arbeide paa Plantagen eller i Haven angaaer, at hvile til næste Morgen; de, som have deres Arbeid ved Møllen og ved Kaagningen, maae skifteviis være ved Arbeidet Natten igiennem; hvor man er stræng, eller har for faae Slaver, maae vel og de, som have arbeidet Dagen igiennem i Haven, begive sig ved dens Ende til Møllen, for der at arbeide om Natten.

Bliver nogen kied af Arbeidet, fortæller Isert, faa bliver han strax ved Pidsken helbredet for denne Sygdom. De forskrækkelige Strabadser, forbundne med elendig Føde og Prygl, foraarsage, at Negrene enten crepere strax eller dog ganske tabe deres ellers saa fordeelagtige Udseende. — De arbeide alle Dage, Søndagen med. Hver Negerfamilie faaer et meget lidet Stykke Jord, som den kan dyrke deels i de ledige Middagstimer, deels undertiden paa Festdagene, eller Løverdag Eftermiddag, da ogsaa somme Herrer give dem Frihed. De dyrke der Manioc, Kartoffler, Ignaver, Græskar, Bananas etc. Denne Jords Product er Hovedsagen af deres Føde. Til Nød faae de af Herrerne noget dertil, noget Sild, saltet Kiød og deslige, en lille ugentlig Portion Meel, noget Bønner. Der besaaes og et Stykke Land med Havefrugter til deres Føde. Til Frokost give de fleeste engelske Plantere deres Negere en Skibstvebak og en Slurk Sirup og Vand. Hos skikkelige Herrer og i gode Tider synes de i denne Henseende endda best farne. De kan ved god Vext avle meere paa deres smule Grund, end de kan æde op. Dette tillades det dem at sælge paa Torvet i Byen; men naar enten Herrens Giærrighed eller hans Uforsynlighed, eller og virkelig Mangel nægter dem dette Tilstød, og Avlen dertil slaaer fejl ved for stor Tørke, er deres Forfatning fra denne Side græsselig.

Hver Negerfamilie faaer sin Hytte; den er almindelig 12 til 15 Alen lang, og halv saa breed.

De ere for det meeste af Træe eller Jord, dækkede med Sukkerrørstoppe. Hver har en Dør, og nogle ogsaa et Vindve. Deres Seng er Maysstraa, indhegnet med et Par Bræder, hvorpaa Fader, Moder og Børn ligge. En Træklods er Hovedpuden; deres Meubler nogle Potter og Trækar, en Bænk og et Bord. Ved hver Hytte er der en Plads paa 15 til 20 Fod, hvor de kan have Fierkræ, ja endog et Sviin.

Men nu deres Straffe: "Jeg saae, siger Isert, og gid jeg aldrig havde seet det! hvorledes man for ringe, ofte indbildte Forbrydelser lod dem hudflette til en Pæl. De Flestes Rygge bære Beviise paa den blodige Pidskning deres heele Livstid. Det er ikke nok, man næsten flaaer Huden af dem ved denne Pidskning; man maae mage det, saa de ikke for hastig blive af med denne Pine, til hvilken Ende man bestrøer Saarene med Spansk Peber og Salt." — — Der er Love, for hvorvidt saadan Behandling maae gaae; men foruden at disse Love maae give de Hvide megen Ret, hvor de ere saa

faae imod saa stort et Antal, der skal holdes i Lydighed, og efter Tingenes Natur, endog paa det beste behandlede maae leve slet, saa hvorledes er det mueligt at paasee disse Loves Overholdelse?

Sæderne, Vanen hos de Hvide, som for en stor Deel fra Barns Been ere vante til at see disse Elendige behandles med Umenneskelighed, tilintetgør i deres Barm enhver Medlidenheds Følelse. Herrernes Giærrighed, deres store Luxbehov, adskilliges virkelige Trang understøtter Umenneskeligheden. Mangen Planter, hvis Formue er tabt, unddrager sine Slaver det Nødvendige, og tvinger dem til at slæbe over Evne, for at skaffe ham en desrigere Høst, og redde ham for hans Creditorers Forfølgelse. Saa gaar det og for en stor Deel paa de Plantager, hvis Eiere boe i Europa, og fordre fra Vestindien Remisser.

Slaverne sætte Ære i, intet Tugtelses Mærke at bære paa deres Rygge, hvormed den skrækkelige Svøbe ellers saa almindeligen og ved saa ringe Anledning præger alle dem, der ere dens Førere undergivne. Et Øiebliks ubetydelige Forseelse, eller Mesterknægtenes Lune, tilintetgør undertiden Aars Opmærksomhed for at undgaae denne Vanære.

Man har værret sindrig i at opfinde Strafferedskaber og Straffe. Man har Pælen eller Kagen, Tommeskruerne, Jernhalsbaandet, hvortil føies Tophagen eller Jernstænger, som hindre Delinqventen fra, med nogen Slags Beqvemhed til nogen Side at kunne hælde sit Hoved; Støvlerne, som ere Fire Tommer brede Ringe, dem man lægger om Ankelen, og fæster stundom derved en Lænke, som Slaven maa slæbe efter sig; en Kiæde om Livet, hvorved man ofte hænger en 50 Pund svær Klods, viseligen anbragt for at den Elendige ikke skal flygte. Man bruger i Surinam den Spanske Buk; man binder Slavens Hænder og Fødder sammen, og sætter en Stok derigiennem; hans Ryg og Bagdeel ligge da krumbøiede; man slaar ham med Tamarinder-Pidske først paa een Side, saa paa en anden, til Kiødet falder bort, og han ligger afmægtig; man vasker ham derpaa med Limoner, til han efter 3-4 Uger kan heeles.

Somme Straffe ere endnu synderligere: Isert saae en Negerinde gaar med en Maske af Blik, gjort fast omkring heele Hovedet, for at hindre hende fra at drikke Rum. I hans Nabolav var det og, at en fri Mulatinde, hvis Slavinde havde slaaet noget itu, lod hende nøgen klynge op ved Hænderne, hvorpaa hun langsom prikkede hende heele Kroppen over med en Naal, og blev dermed ved en Times Tid.

Man iagttager saaledes lidet Forholdet imellem Forseelse og Straf. Hærdede Personer, som have Magten, tage ligesaa lidt nogen personlig Omstændighed i Betragtning. Firmin fortæller, at have seet en svanger Negerinde, Fem eller Sex Timer førend hun fødte, faae meere en Halvtredsindstyve Hug af en Svøbe paa hendes Bagdeel.

Alt dette gielde de mindre Forseelser; men nu de større. Enhver Opsætsighed mod en Hvid er altid blandt disse. En hvid Kvinde kom paa Torvet i Capfrançois i Skiænderie med en Negerinde; Negerinden blev opbragt, og gav den hvide et Ørefigen. Galgen blev hendes Straf! — "En Negerslave, siger Isert, har ikke mindste Ret. En Hvid, som ei har det ringeste med ham at giøre, kan uden Aarsag prygle ham halv død, uden at Slaven tør væрге sig det allermindste. Giør han det, saa har han uden Modsigelse forbrudt sit Liv, om han end kun har løftet Haanden mod ham." — Man har, fortæller Frossard, seet et ungt Menneske skiære Ørerne af Sex Slaver, som hans Fader havde givet ham - - - blot for at kiende dem. — Han fortæller og om en Neger, som vovede at trætte mod sin Herre, der greb ham for at lade ham

pidske, hvorfor denne med udspilede Lemmer blev bunden til Pæle, fik fem Hundrede Pidskesnært, hvis blodige Spor bleve vaskede med Ædike og Peber, og i hvilken Forfatning han udholdt Qvalerne adskillige Dage, til han døde. — En, som opbragt ved Haardhed og Uretfærdighed, slaaer sin Herre eller Mesterknægt, bliver ellers først pidsket til Blodet, brændemærket i Ansigtet, eller faaer Næseborene opskaarne; eller naar han tiere har gjort noget saadant, bliver han levende brændt, eller man lader ham sulte ihjel, sættende, for at forøge hans Qval, Brød for ham, kun saa langt borte, at han ikke kan naae det. — Sell gientager, efter Lettres d'un cultivateur americain, følgende bekiendte Gyselighed: Han var buden til Bords hos en Planter i Sydcarolina. Som han, for at komme derhen, skulde giennem en Skov, hører han der en døv Lyd af en Menneskestemme. Han nærmer sig, og bliver ved en liden Slette i Skoven en Art af et Buur vaer, der syntes at hænge paa Greene af et Træe, ganske skiult af Rovfugle. Han skiød blandt dem. Fuglene fløi med et fælt Skrig ikke langt, og — hvilket Syn! — i Buret var her en Neger ophængt, fordømt til at døe af Hunger. Fuglene havde alt udhakked hans Øine — revet Kiødet af hans Kinder, og heelt afpillet hans Arme og Been. Det heele Legem var næsten kun eet Saar, og Jorden var under Buret farvet af det neddryppede Blod.

Fuglene vare neppe borte, førend en Sværm af graadige Insecter kastede sig over ham, for endnu at fraadse i den Ulykkeliges Saar. — Aarsagen til denne Behandling? — Et Mord. Ved en Africaners Heftighed havde Negeren erfaret, at Intendanten havde bortført, frarøvet ham, hans Brud, og han havde dræbt den Misdæder.

Kort over plantagerne på St Croix. Foto: Peder Wibben